

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2419/2534

นาย นิพนธ์ ศรวณียารักษ์ กับพวก

โจทก์

บริษัท เอเชียสากลประกันภัย จำกัด กับพวก

จำเลย

ป.พ.พ. มาตรา 354, 355, 361, 797, 807, 812, 821, 861

โจทก์ทำสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีจากจำเลยที่ 2 มีที่ดินและบ้านจ่านองเป็นประกันระเบียบของจำเลยที่ 2 กำหนดให้โจทก์เอาประกันบ้านดังกล่าวโดยมีจำเลยที่ 2 เป็นผู้รับประกันในการประกันภัยผู้จัดการสาขาจำเลยที่ 2 และพนักงานเป็นผู้เตรียมแบบพิมพ์เอกสารทำสัญญาประกันภัยกับชำระเบี้ยประกันภัยที่สำนักงานสาขาจำเลยที่ 2 แทนจำเลยที่ 1 เมื่อออกกรมธรรม์ประกันภัยแล้ว จำเลยที่ 1 ส่งมอบกรมธรรม์ประกันภัยและใบเสร็จรับเงินเบี้ยประกันภัยให้สาขาจำเลยที่ 2 สาขาจำเลยที่ 2 จะส่งเฉพาะใบเสร็จรับเงินเบี้ยประกันภัยให้โจทก์ส่วนกรมธรรม์ประกันภัยสาขาจำเลยที่ 2 เป็นผู้เก็บไว้เองเมื่อกรมธรรม์ประกันภัยจะหมดอายุ สาขาจำเลยที่ 2 ก็เป็นผู้แจ้งเตือนให้โจทก์ต่ออายุสัญญาประกันภัย พฤติการณ์ระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 ดังกล่าวแสดงว่าจำเลยที่ 1 ได้เช็คหรือรู้แล้วยอมให้จำเลยที่ 2 เชิดตนเองเป็นตัวแทนของจำเลยที่ 1 ในการรับประกันภัยบ้านโจทก์ที่จ่านองไว้เป็นประกันกับจำเลยที่ 2 แม้ตัวแทนจำเลยที่ 1 จะรับเบี้ยประกันภัยเพื่อต่ออายุสัญญาประกันภัย เมื่อกรมธรรม์ประกันภัยขาดอายุแล้วก็ตามแต่ตัวแทนของจำเลยที่ 1 ก็ยินยอมให้โจทก์ผิดชำระเบี้ยประกันภัยได้ในกรณีเช่นนี้ตามปกติแล้วเมื่อตัวแทนจำเลยที่ 1 ติดต่อไปยังจำเลยที่ 1 ทางจำเลยที่ 1 ก็ต่ออายุสัญญาให้ ถือว่าคู่สัญญามีเจตนาต่ออายุสัญญาประกันภัยให้มีผลผูกพันต่อไปอีก 1 ปี ตามเงื่อนไขเดิม กฎหมายมิได้กำหนดแบบแห่งสัญญาประกันภัยไว้ สัญญาประกันภัยเกิดขึ้นเมื่อมีการแสดงเจตนาทำคำเสนอคำสนองถูกต้องตรงกัน มีระเบียบของจำเลยที่ 2 กำหนดให้เอาประกันภัยทรัพย์สินที่จ่านองไว้กับจำเลยที่ 2 การที่ผู้จัดการสาขาของจำเลยที่ 2 ดำเนินการให้โจทก์ซึ่งเป็นลูกหนี้เอาประกันภัยทรัพย์สินที่จ่านองกับจำเลยที่ 1 ย่อมมีผลให้จำเลยที่ 2 ได้หลักประกันที่มั่นคงยิ่งขึ้น ถือไม่ได้ว่าผู้จัดการสาขาของจำเลยที่ 2 ทำนอกเหนือวัตถุประสงค์ของจำเลยที่ 2 หรือนอกเหนือขอบอำนาจที่จำเลยที่ 2 มอบให้ผู้จัดการสาขาของจำเลยที่ 2 กระทำแทน ในการเอาประกันภัยจำเลยที่ 2 ได้มีจำเลยที่ 1 เป็นผู้รับประกันภัยให้แก่ลูกค้าของจำเลยที่ 2 โจทก์เป็นลูกค้าของจำเลยที่ 2 ได้เอาประกันภัยบ้านของโจทก์ที่จ่านองไว้กับจำเลยที่ 2 โดยมีผู้จัดการสาขาจำเลยที่ 2 ดำเนินการให้ตั้งแต่ให้โจทก์กรอกแบบคำเสนอขอเอาประกันภัยรับเบี้ยประกันภัยจากโจทก์ไปชำระให้จำเลยที่ 1 รับกรมธรรม์ประกันภัยและใบเสร็จรับเงินเบี้ยประกันภัยจากจำเลยที่ 1 มาให้โจทก์ ลักษณะการกระทำของผู้จัดการสาขาจำเลยที่ 2 แสดงว่าจำเลยที่ 2 เป็นตัวแทนโดยปริยายของโจทก์ในการติดต่อทำนิติกรรมประกันภัยกับจำเลยที่ 1 เมื่อจำเลยที่ 1 เป็นตัวการต้องรับผิดชอบโจทก์แล้ว จำเลยที่ 2 ในฐานะตัวแทนแม้จะประมาทเลินเล่อไม่ส่งเบี้ยประกันภัยในเวลาอันสมควรให้แก่จำเลยที่ 1 โจทก์ในฐานะตัวการยอมไม่ได้ได้รับความเสียหายเพราะความเสียหายได้หมดไปโดยโจทก์ยอมบังคับเอาจากจำเลยที่ 1 ได้จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์.

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสองเป็นบริษัทในเครือเดียวกัน จำเลยที่ 1 ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย จำเลยที่ 2 ประกอบกิจการธนาคารโจทก์ทั้งสองจ่านองที่ดินและบ้านเป็นประกันหนี้สัญญาเบิกเงินเกินบัญชีกับจำเลยที่ 2 ที่ธนาคารสาขาของจำเลยที่ 2 ที่อำเภอสตึกและได้เอาประกันอัคคีภัยไว้กับจำเลยที่

1 ตามเงื่อนไขที่จำเลยที่ 2 กำหนด เมื่อวันที่ 12 เมษายน 2526 ในวงเงิน 450,000 บาทมีกำหนด 1 ปี โดยจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นตัวแทนของจำเลยที่ 1 เป็นผู้รับดำเนินการประกันภัย โจทก์จ่ายเบี้ยประกันภัยที่ธนาคารสาขาของจำเลยที่ 2 เมื่อการประกันภัยหมดอายุลง โจทก์ได้นำเบี้ยประกันภัยสำหรับปีต่อไปไปชำระแก่จำเลยที่ 2 ที่ธนาคารสาขาของจำเลยที่ 2 เพื่อต่ออายุการประกันภัยเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2527 การที่จำเลยที่ 1 เป็นบริษัทในเครือเดียวกับจำเลยที่ 2 ยอมให้จำเลยที่ 2 รับเบี้ยประกันภัยจากโจทก์ และยอมรับรองผลการกระทำของจำเลยที่ 2 ย่อมถือได้ว่าจำเลยที่ 2 เป็นตัวแทนของจำเลยที่ 1 เมื่อจำเลยที่ 2 รับเอาเบี้ยประกันภัยสำหรับ พ.ศ. 2527 ต่อเนื่อง พ.ศ. 2528 แล้วสัญญาประกันย่อมเกิดขึ้นและผูกพันจำเลยที่ 1 ขณะเดียวกันการที่จำเลยที่ 2 รับเบี้ยประกันภัยจากโจทก์เพื่อส่งให้แก่จำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 จึงเป็นตัวแทนของโจทก์ทั้งสองด้วย ต่อมาเมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2527 ได้เกิดเพลิงไหม้บ้านที่โจทก์เอาประกันอัคคีภัยไว้หมดทั้งหลัง ค่าเสียหายเป็นเงิน 450,000 บาท จำเลยที่ 1 จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายจำนวนดังกล่าวแก่โจทก์ หากจะฟังว่าสัญญาประกันภัยระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ยังไม่เกิดและไม่ผลบังคับ จำเลยที่ 2 ก็ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายจำนวนดังกล่าวแก่โจทก์ในฐานะตัวแทนของโจทก์กระทำการโดยประมาทเลินเล่อ ละเลย ไม่รีบจัดส่งเบี้ยประกันภัยที่ได้รับไว้ไปให้จำเลยที่ 1 โดยเร็ว โจทก์ทวงถามแล้วจำเลยทั้งสองไม่ชำระค่าเสียหายถือว่าจำเลยทั้งสองผิดนัดขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน 479,439.50 บาทพร้อมด้วยดอกเบี้ย

จำเลยที่ 1 ให้การว่า ททรัพย์สินของโจทก์ได้รับความเสียหายหลังจากกรมธรรม์ประกันภัยหมดอายุแล้ว จำเลยที่ 2 มิได้เป็นตัวแทนของจำเลยที่ 1 หากจำเลยที่ 2 รับเบี้ยประกันภัยไว้ก็ไม่ทำให้เกิดสัญญาประกันภัยระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยที่ 2 ให้การว่า จำเลยที่ 2 มิได้เป็นบริษัทในเครือเดียวกันกับจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 2 มิได้มีวัตถุประสงค์ในการรับประกันภัยหรือเป็นตัวแทนรับประกันภัย โจทก์เอาประกันภัยทรัพย์ที่จำนองโดยระบุจำเลยที่ 2 เป็นผู้รับประโยชน์โดยต้องการให้จำเลยที่ 2 ยอมให้เบิกเงินเกินบัญชีโดยมีหลักประกันการชำระหนี้ที่มั่นคงขึ้น จำเลยที่ 2 มิได้กำหนดเงื่อนไขให้ต้องประกันอัคคีภัยกับจำเลยที่ 1 โดยเฉพาะ จำเลยที่ 2 ไม่มีหน้าที่ใด ๆ ในการติดต่อหรือรับเงินเบี้ยประกันภัยแทนจำเลยที่ 1 หรือโจทก์ จำเลยที่ 2 มอบอำนาจผู้จัดการสาขาสาหัสหีบ กระทำการแทนเฉพาะกิจการอันอยู่ในวัตถุประสงค์เท่านั้น การที่ผู้จัดการสาขาสาหัสหีบรับมอบเงินเบี้ยประกันภัยไว้ก็เป็นการกระทำเป็นส่วนตัวนอกเหนืออำนาจที่จำเลยที่ 2 มอบไว้จำเลยที่ 2 ไม่เคยรับรองหรือให้สัตยาบัน ไม่ผูกพันจำเลยที่ 2 เป็นความผิดหรือความประมาทของโจทก์ที่ไม่มอบเบี้ยประกันภัยให้จำเลยที่ 1 ด้วยตนเอง โจทก์ไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลยที่ 2 ขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิพากษาแล้ว พิพากษาให้จำเลยที่ 2 ชำระเงินจำนวน 450,000 บาทแก่โจทก์ทั้งสองพร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละครึ่งต่อปีนับแต่วันที่ 30 สิงหาคม 2527 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้พิพากษายกฟ้องโจทก์ทั้งสองสำหรับจำเลยที่ 1

โจทก์ทั้งสองและจำเลยที่ 2 อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

โจทก์ทั้งสองและจำเลยที่ 2 ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นได้ความว่า โจทก์ทั้งสองทำสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีกับจำเลยที่ 2 สาขาสาหัสหีบโดยนำที่ดินและบ้านจำนองเป็นประกันไว้กับจำเลยที่ 2 ซึ่งตามระเบียบจำเลยที่ 2 นั้นให้โจทก์ทั้งสองเอาประกันภัยบ้านดังกล่าวไว้เพื่อให้หลักประกันมั่นคงโดยต้องให้จำเลยที่ 2 เป็นผู้รับประโยชน์ โจทก์ทั้งสองยินยอมตกลงปฏิบัติตามเงื่อนไขของจำเลยที่ 2 ในการที่โจทก์ทั้งสองทำสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีกับจำเลยที่ 2 กล่าวคือต้องเอาประกันภัยบ้านที่จำนองนั้นด้วยโดยระบุให้จำเลยที่ 2 เป็นผู้รับประโยชน์ ในการประกันภัยดังกล่าวนี้ทางจำเลยที่ 2 สาขาสาหัสหีบรับเป็นผู้ดำเนินการต่าง ๆ ให้แทนทั้งฝ่ายโจทก์ทั้งสองและฝ่ายบริษัทผู้รับประกันภัย คือจำเลยที่ 1 โดยจำเลยที่ 1 ไม่ต้องมาติดต่อกับโจทก์ทั้งสองซึ่งเป็นผู้เอาประกันภัย

โดยตรง เพราะจำเลยที่ 2 สาขาสดหีบดำเนินการแทนให้ทุกประการ ตั้งแต่การตกลงให้โจทก์ทั้งสองเอาประกันภัยไว้กับจำเลยที่ 1 ทำสัญญาประกันภัยและรับเบี้ยประกันภัยจากโจทก์ทั้งสอง แล้วส่งให้จำเลยที่ 1 เมื่อจำเลยที่ 1 รับเบี้ยประกันภัยแล้วได้ออกกรมธรรม์ประกันภัยและใบเสร็จรับเงินเบี้ยประกันภัยส่งมายังจำเลยที่ 2 สาขาสดหีบเพื่อส่งมอบให้แก่โจทก์ทั้งสองเป็นต้น พฤติการณ์ระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 ดังกล่าว แสดงว่าจำเลยที่ 1 ได้ขีดหรือรู้แล้วยอมให้จำเลยที่ 2 เขตตนเองเป็นตัวแทนของจำเลยที่ 1 ในการรับประกันภัยบ้านโจทก์ทั้งสองที่จำนองเป็นประกันไว้กับจำเลยที่ 2 ที่จำเลยที่ 1 ต่อสู้ว่า จำเลยที่ 2 ไม่ได้เป็นตัวแทนของจำเลยที่ 1 นั้น ขัดกับการกระทำของจำเลยทั้งสองที่ปฏิบัติต่อกันและต่อโจทก์ดังกล่าวข้างต้น ไม่มีน้ำหนักรับฟังในกรณีนี้ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 เป็นตัวแทนของจำเลยที่ 1 ปัญหาต่อไปมีว่า เมื่อสัญญาประกันภัยหมดอายุสัญญา 1 ปี แล้วจำเลยที่ 2 รับเบี้ยประกันภัยจากโจทก์ทั้งสองเพื่อต่ออายุสัญญาประกันภัยไปต่อไป แต่จำเลยที่ 2 ยังไม่ทันส่งเบี้ยประกันภัยให้แก่จำเลยที่ 1 ก็เกิดอัคคีภัยแก่บ้านที่เอาประกันเสียก่อน จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบโจทก์ทั้งสองหรือไม่ ศาลฎีกาเห็นว่า คดีนี้จำเลยที่ 1 ได้รับประกันภัยบ้านของโจทก์ทั้งสองไว้แล้วมีกำหนด 1 ปี จะครบกำหนด 1 ปี ในวันที่ 12 เมษายน 2527 ก่อนจะครบกำหนดสัญญาปรากฏว่า จำเลยที่ 1 ผู้รับประกันภัยได้มีหนังสือแจ้งเตือนตามเอกสารหมายเลข 10 ส่งให้แก่จำเลยที่ 2 สาขาสดหีบ ซึ่งเป็นตัวแทนเพื่อส่งให้แก่โจทก์ทั้งสองทราบ โจทก์ทั้งสองขอผิดชำระต่อนายภัทรชัย นายภัทรชัยก็ตกลงโจทก์ทั้งสองได้ชำระเบี้ยประกันภัยสำหรับ 1 ปีถัดไปให้แก่นายภัทรชัยในวันที่ 8 พฤษภาคม 2527 และนายภัทรชัยเบิกความยอมรับด้วยว่าเหตุที่รับเบี้ยประกันภัยจากโจทก์ไว้เมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2527 ทั้งที่กรมธรรม์ประกันภัยขาดอายุแล้วก็เพราะเห็นว่า ตามปกติแล้วในกรณีเช่นนี้เมื่อติดต่อไปยังบริษัทรับประกันภัยทางบริษัทที่รับต่ออายุให้โดยไม่มีปัญหา แสดงว่า จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 2 ซึ่งมีผลประโยชน์ในกิจการเกี่ยวข้องกันมีความเข้าใจและทราบทางปฏิบัติของกันและกันดี จำเลยที่ 2 โดยนายภัทรชัยจึงยอมทราบขอบเขตแห่งหน้าที่ของตัวแทนกรณีการต่ออายุสัญญาประกันภัยคืออยู่แล้ว นายภัทรชัยเห็นว่ากรณีของโจทก์ทั้งสองนั้นก็เหมือนกับรายอื่น ๆ ที่จำเลยที่ 1 ต่ออายุสัญญาประกันภัยให้โดยไม่มีปัญหา นายภัทรชัยจึงรับเบี้ยประกันจากโจทก์ทั้งสองไว้ เห็นได้ว่า คู่สัญญามีเจตนาต่ออายุสัญญาประกันภัยให้มีผลบังคับใช้ผูกพันต่อกันต่อไปอีก 1 ปี เมื่อโจทก์ทั้งสองผู้เอาประกันภัยชำระเบี้ยประกันภัยแก่จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นตัวแทนของจำเลยที่ 1 ดังกล่าว ต้องถือว่ามีการตกลงต่ออายุสัญญาประกันภัยระหว่างโจทก์ทั้งสองกับจำเลยที่ 1 แล้วตามเงื่อนไขเดิมที่ได้เคยตกลงกันมาแล้วในรอบ 1 ปีแรกนั่นเอง แม้จำเลยที่ 2 สาขาสดหีบซึ่งเป็นตัวแทนของจำเลยที่ 1 จะยังไม่ได้ส่งเงินเบี้ยประกันภัยไปให้จำเลยที่ 1 ซึ่งอยู่ที่กรุงเทพมหานครก็ตาม ก็เป็นเรื่องภายในของตัวการกับตัวแทนที่ปฏิบัติต่อกันไม่เกี่ยวกับโจทก์ทั้งสองซึ่งเป็นบุคคลภายนอกและกฎหมายมิได้กำหนดแบบแห่งนิติกรรมสัญญาประกันภัยไว้ สัญญาประกันภัยเกิดขึ้นเมื่อมีการแสดงเจตนาทำคำเสนอคำสนองถูกต้องตรงกันดังนี้ถือได้ว่า สัญญาประกันภัยระหว่างโจทก์ทั้งสองกับจำเลยที่ 1 ได้เกิดขึ้นและมีผลผูกพันกันโดยถูกต้องตามกฎหมายแล้ว หลังจากนั้นต่อมาเมื่อเกิดอัคคีภัยแก่บ้านของโจทก์ทั้งสองที่เอาประกันภัยไว้ในวันวันที่ 14 พฤษภาคม 2527 จำเลยที่ 1 จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ทั้งสอง

ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า นายภัทรชัย สุรพฤกษ์ ผู้จัดการของจำเลยที่ 2 สาขาสดหีบ ทำการนอกเหนือวัตถุประสงค์ของจำเลยที่ 2 นอกเหนือขอบอำนาจที่จำเลยที่ 2 มอบหมายให้กระทำการแทน และเป็นการกระทำไปเพื่อช่วยเหลือโจทก์ทั้งสองด้วยอหยาศัยไมตรี ไม่มีลักษณะเป็นตัวแทนนั้น เห็นว่า การที่จำเลยที่ 2 ในฐานะเจ้าหนี้กำหนดให้โจทก์ทั้งสองซึ่งเป็นลูกหนี้เอาประกันภัยทรัพย์สินที่จำนองกับจำเลยที่ 2 ย่อมมีผลให้จำเลยที่ 2 ได้หลักประกันที่มีความมั่นคงยิ่งขึ้น การที่นายภัทรชัยซึ่งเป็นผู้จัดการธนาคารของจำเลยที่ 2 สาขาสดหีบ คอยดูแลจัดการให้โจทก์ทั้งสองปฏิบัติตามระเบียบของจำเลยที่ 2 ในการต่อเอาประกันภัยทรัพย์สินที่จำนองนั้นถือไม่ได้ว่า เป็นการกระทำนอกเหนือวัตถุประสงค์ของจำเลยที่ 2 หรือนอกเหนือขอบอำนาจที่จำเลยที่ 2 มอบหมายให้กระทำการแทน นอกจากนั้นข้อเท็จจริงยังปรากฏจากการนำสืบของโจทก์ทั้งสอง และ

นายภัทรชัยตรงกันว่า โจทย์ทั้งสองต้องเอาประกันภัยบ้านที่จำนองแก่จำเลยที่ 2 ก็เพราะระเบียบของจำเลยที่ 2 กำหนดไว้เช่นนั้น โดยให้จำเลยที่ 2 เป็นผู้รับประกันภัยถ้าหากเกิดวินาศภัยแก่บ้านดังกล่าว ในการดำเนินการเอาประกันภัยนั้น จำเลยที่ 2 ได้มีจำเลยที่ 1 เป็นผู้รับประกันภัยให้แก่ลูกค้าของจำเลยที่ 2 ด้วย โจทย์ทั้งสองจึงยินยอมตกลงเอาประกันภัยบ้านของตนไว้กับจำเลยที่ 1 โดยนายภัทรชัยรับดำเนินการให้ทุกขั้นตอนนับแต่ให้โจทย์ทั้งสองกรอกแบบคำเสนอขอเอาประกันภัย รับเบี้ยประกันภัยจากโจทย์ทั้งสองไปชำระให้จำเลยที่ 1 รับเอากรรมธรรม์ประกันภัยและใบเสร็จรับเงินเบี้ยประกันภัยจากจำเลยที่ 1 มาให้โจทย์ทั้งสอง ลักษณะแห่งการกระทำของจำเลยที่ 2 สาขาสับสน โดยนายภัทรชัยดังกล่าวกับโจทย์ทั้งสองเช่นนี้มีลักษณะแสดงว่าจำเลยที่ 2 เป็นตัวแทนโดยปริยายของโจทย์ทั้งสองในการติดต่อทำนิติกรรมประกันภัยกับจำเลยที่ 1 ด้วยอย่างไรก็ดีแม้จะฟังได้ว่า จำเลยที่ 2 เป็นตัวแทนของโจทย์ทั้งสองดังกล่าว แต่เมื่อศาลฎีกาได้วินิจฉัยมาข้างต้นให้จำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นตัวการรับผิดชอบต่อโจทย์ทั้งสองแล้ว จำเลยที่ 2 ในฐานะตัวแทนถึงแม้จะมาทูลเรียนเล่าไม่ได้ส่งเบี้ยประกันภัยในเวลาอันสมควรตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 812 ก็ตาม โจทย์ทั้งสองในฐานะตัวการย่อมไม่ได้รับความเสียหาย เพราะความเสียหายได้หมดไปโดยโจทย์ทั้งสองยอมบังคับเอาจากจำเลยที่ 1 ได้ จำเลยที่ 2 จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทย์ทั้งสองต่อไป

พิพากษากลับ ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงินจำนวน 450,000 บาท แก่โจทย์ทั้งสอง พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีนับแต่วันที่ 30 สิงหาคม 2527 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้ยกฟ้อง โจทย์สำหรับจำเลยที่ 2.

(อุดม มั่งมีดี - ชุม สุขแสงเปล่ง - เพ็ง เพ็งนิติ)